



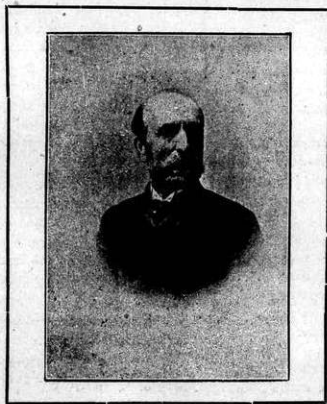
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι ληισσῶδες μὲς ἄτὸν ψεύτη τὸν ντουινᾶ.

Εἰκοσὶ μὲνός Φλεβάρη,
κάθε μάσκαρς ποῖσεται.

Ποῦντος πενήντα δύο κι' ἑξακόσα,
κι' ἀπόκρηα πηδᾶ φρεντιῶσα.



**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

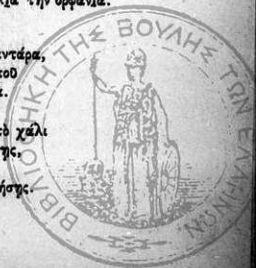
Μιά ψυχῆ, ποῦ τῆς ἀξίζουν τὰ καλλίτερα στεφάνια,
ποῦγινε χρυσὸς και τρέχει γιὰ τὴν δολία τὴν ὀρφάνια.

Ὁ Κόττα κύττα, Περικλέτο, τρέχουν χεῖμαρροι χρυσοί...
καὶ δὲ σχωρᾶστον εἶπαν ὄλοι, θιαδὲ σχωρᾶστον πῆς και σὺ.

Περικλέτο, μὴ λυποῦ
μὲς ἄστον κόσμου τὴν ἀντάρα,
και γιὰ φτώχεια τοῦ λοιποῦ
μὴ σὲ μέλη μιὰ πεντάρα.

Ἔνας πλοῦσιος πεθαίνει,
Περικλέτο δυστυχῆ,
κι' ἀπὸ τὸ κορμὶ του βγαίνει
μεγαλόδωρη ψυχῆ.

Μὲς ἄτῃς φτώχειας σου τὸ χάλι
θάβρης πόρτα νὰ κτυπήσῃ,
τὸ ζερό σου τὸ κεφάλι
θάβρης μέρος ν' ἀκουμπήσῃ.



Ἐτῆς ζωῆς σου τὰς στροφάς
μὴ ποσῶς ἀπελιπίθης,
θάβρης καὶ ψωμί νὰ φῆς
καὶ νερὸ νὰ ὀραιοθῆς.

Μὴ γυρίζῃς μὲς ἑτῆς στρατίαις
σὺν ζητιάνοις, βρὲ τεμπέλη,
καὶ μὴ δείχνῃς στοὺς διαβάταις
τὰ σακάτικὰ σου μέλη.

Σύρε στέγη νὰ γυρίψῃς,
πῆγαινε νὰ τὰ γιατρέψῃς,
θὰ βρεθῆ γιὰ σὲ γιατρὸς
καὶ συσσίτιο νὰ τρῶς.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, ἄρατε νὰ μῦθον ἔχει
κουρελιάρηδες νηστικοί,
κόσμος ἄμοιρος νὰ νοιώσῃ
τὴν γλυκάδα τῆς χαρᾶς,
καὶ στὰ μάτια νὰ στεγνωσῇ
κλάμμα μαύρης συμφορᾶς.

Ἄρατε τὰς πύλας νάμπουν
ἄρρωστοί, τυφλοί, κουτσοί,
ποὺ τὰ κόκκαλα τῶν λάμπουν
δίχως ἔδερμα καὶ πετόι.

Ἄρατε ν' ἀκούσω κώμους,
ἄρατε ν' ἀκούσω γέλοια,
νὰ μὴ σέρνονται στοὺς δρόμους
κουρελιάρηδων κουρελιᾶ.

Ἄρατε ν' ἀνίσουν νεῖατά με μισόσβυστη ματιὰ
καὶ νὰ δῶ νὰ ζωντανέψουν τοῦ θανάτου γηρατιὰ,
νάμπῃ πληθὸς ἀπομάχων, ποὺ βασιτᾶ τὸ δεκανίκι,
δίχως νὰ πληρώσῃ νοκί.

Κάθε δόστυχος ζητιάνος καὶ καλὸς φτωχικὸ
ἔχει ἑστὸ Ὑγγροὺ τὰ πλούτη τὸ δικό του μερδικό,
κι ἄσθενεὶς καὶ νοσοκόμοι
πάντες εἶναι κληρονόμοι,
πᾶς ἀπόκληρος τῆς μοίρας
εἶναι μέτοχος τῆς λήρας.

Μιὰ μεγάλη πανδασία
ἐμπρὸς σ' ἔλους μας ἀνοίγει,
τράπεζα καλεῖ πλουσία
καὶ κανεὶς πεινῶν μὴ φύγει.

Τρέξετε ἑστὸ φαγοπότι
τοῦ μεγαλοδῶρου Χιῶτη.
Βλέπει γόμνια σκεπασμένη,
βλέπει φτώχεια χορτασμένη,
σὲ προσκέφαλα κυττάζει
ἀποκλήρους κι ὄρφανούς,
καὶ σκιρτᾷ κι ἀναγαλλιάζει
σὲ γαλάζιους οὐρανοὺς.

Τρέξετε ἑστὸ φαγοπότι
τοῦ μεγαλοδῶρου Χιῶτη.

Μ' ἓνα κουρασμένο βῆμα
στὸ λευκὸ τοῦ στέκει μνημα
μαθρὸ τῆς σκληθιάς ἀσέρι,
κι ἄσπρα ρόδα ξεφυλλίζει
ἀλυσσοδεμένο χέρι,
καὶ ἑστὴν πλάκα τὰ σκορπίζει.

Τρέξετε ἑστὸ φαγοπότι
τοῦ μεγαλοδῶρου Χιῶτη.

Θεὸς ἄχωρῆστον εἶπαν ἔλοι, θεὸς ἄχωρῆστον ἔπες καὶ οἱ
Θεὸς ἄχωρῆστον ξεφανίζει καὶ τῆς Κρήτης τὸ νησί,
καὶ θαρρεῖς πῶς ζωντανέουν τὰ σφαγμένα τὰ κορμιά
νὰ βλογῆσουνε κι ἔκεινα τὴν χρυσὴ κληρονομιά.

Τὸν σκεπάζει τὸ πανάκι τῆς αὐτόνομης παντιέρας,
καὶ τῆς μάννας τοῦ τῆς Χίου μοσχομύριστος ἀγέρας
μὲς ἑστὸ μοσχοβόλημά του
πέρνει πέρνει τῆνομά του,
καὶ τὸ πάει μὲς ἑστὰ κρῖνα
καὶ ἑστὰ ρόδα τῆς ἐκείνα.

Τόσοι ξεπεσμένοι πόθοι,
ὅ,τι κόσμος σκλάβος νοιώθει,
ὅ,τι δόξαν ἀπῆχει,
ὅ φιλόσοφος τοῦ πλούτου
ἐλα τάχε μὲς ἑστὸν νοῦ του,
ἐλα τάχε ἑστὴν ψυχῆ.

Τι μελέτη βαθυτάτη
καὶ τί ποιήσις τοῦ πλούτου!...
μά καὶ σὺ, μορὲ σακάτη,
κληρονόμος εἶσαι τούτου.

Κλαίει χήρα τὸν χαμό του, κλαίει δέσποινα μεγάλη,
τὴν λαχταριστὴ καρδιά τῆς τοῦ τὴν δίνει προσκεφάλι,
κλαίει μία, ποὺ καὶ τώρα
σιγῆλη καὶ μαυροφόρα
μὲς ἑστὸν πόνο τοῦ θανάτου καὶ ἑτῆς πίκρας τὸ μαράζι
σὲ πολλοὺς ζωὴ χαρίζει, σὲ πολλοὺς χαρὰ μοιράζει.

Κλαίει κόσμος τὸν χαμό του καὶ σὲ μνήματα γυρίζει,
ποὺ κυττάζεις τοὺς σταυροὺς τῶν μὲς σὲ μύρων εὐωδιαῖς
κλαίει κλαίει τὸν χαμό του καὶ θρηνῶν πανηγυρίζει,
ποὺ δὲν στερέψαν ἑστὴν πλάσι μεγαλόπλουταις καρδιάσις.

Ἐπίλουσε τὴν κορφή του
κάθε λαϊκὸ συνέφι,
κι ἔχυνόταν ἑστὴν κορφή του
τῆς ψυχῆς του τὸ χρυσάφι.

Τι ψυχῆς ἀγαλλιάσις μὲς ἑστὴν κλάψα καὶ τὴν γρίψα
τὴν λαμπρότητα τοῦ πλούτου νὰ τὴν στεφανώνῃ ἡ πείνα.
Τότε ξέσκεπος ἐμπρὸς τοῦ σὺν Νισθῶ σταματᾷς
καὶ ἑστὴν νέκρα τοῦ θανάτου μὴν Ἀνάστασι κυττάς,
τότε μιὰ κρυφὴ γαλήνη,
τότε τραγουδοῦν κι ἔκεινοι,
ποὺ ποτὲ τῶν δὲν πεινᾶνε:
«εἰς τὴν εὐλογημένον νᾶναι».

Ὁ Περικλῆς περιπατῶν
φιλοσοφεί καθ' ἑαυτόν.

Τι διαθήκη πάνσοφος, τι διαθήκη πρώτη
τοῦ μεγαπλοῦτου Χιώτη.
Πρῶτ' και βράδυ τὴν κυτῶ
κι' ἀδάκοπα τὴν μελετῶ
μὴ κατὰ τύχην πουθενά
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ γραμμένα
ἀφίην τίποτα λιανὰ
γιὰ χάρι, και σ' ἐμένα.

Νὰ διαθήκη μιὰ φορὰ!
μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια,
και δεξιὰ κι' ἄριστερά
στερλίναις σὰν στραγάλια.

Κι' ὅσο κυτῶ πῶς χύνονται στερλίναις με τὸ φτάρι
τόσο κ' ἐγὼ σιχαίνομαι τὸν κάθε κασιδιάρη,
και μοῦρχεται διαθέσις μεγάλην και τὸν φτύσω
κι' ἀπὸ 'μπροστά και 'πίσω.

Λίραις ἰδῶ, λίραις ἐκεῖ,
λίραις παντοῦ διαβάζω,
και με λαχτάρα μυστικὴ
μονάχος μου ριμδάζω.

Νὰ τὸ χρυσάφι σὰν βροχὴ κι' ἡ λίρα σὰν χαλάζι,
νὰ πλοῦτος, ὅπου βάλασμο παρηγοριᾶς σταλάζει,
κι' ἐγὼ, τοῦ κόσμου κουνενὲς,
τί κάνω; ... τὴν κακὴ μου...
θλαίς ἢ λίραις του κοιναίς,
ἀλλὰ καμμιά 'δική μου.

Πλοῦτους ποθῶ τριγύρω μου λαμπροὺς κι' ὑπερηφάνους,
σιχαίνομαι νὰ συναντῶ τοῦ κόσμου τοὺς ζητιάνους,
και νὰ πεινῶ
και νὰ γυρνῶ
'στοὺς δρόμους κουρελιάρης,
και με πολλοὺς
σαχλοτρελλοὺς
νὰ γίνωμαι σαλιάρης.

Ὅταν κανέναν πλοῦσιος φιλόνηρωπος πεθαίνῃ
δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
και κληρονόμος του θαρρῶ πῶς εἶμαι δίχως ἄλλο
και σκέπτομαι τὰ πλοῦτή μου ποῦ πρέπει να τὰ βάλω.

Γελῶντας με τὸν Φασουλή γιὰ τῶν φτωχῶν τῆς μοίραις
'στὸ κοιμητήρι καρτερῶ,
κι' ἀπὸ τὸν τάφο του θαρρῶ
πῶς θὰ φυτρώσουν λίραις.

Δίχως κοπετοὺς και θρήνους
μόνον τάφους μαρμαρίνους
ἐξυμνῶ σὰν ποιητῆς,
και διαβαίνω προπετῆς

'μπρὲς 'στοὺς τάφους τοὺς ἀγνώστους, με τοὺς ἑλίονους
ποῦ κατεμπούνται ἐσχασμένοι μὲρὸς ἐπὶ λίθων θη-
[σταυροὺς, [σαυροὺς.

Πάντα λίμαις,
πάντα ρίμαις,
και στεφάνια με χροσσούς
'στὰ νεκρὰ τὰ μεγαλιεῖα,
'σῶν νεκρῶν τὰ Μαυσωλεῖα,
'σῶν νεκρῶν τοὺς κολοσσούς.

Χαῖρε, γέρας τῶν ἀγῶνων,
χαῖρε, πλοῦτε κρατερέ,
ὅπου δὲν ἔρδεύεις μόνον
γιὰ χορὸ και σουαρέ.

'Ελα σὺ παρηγορήτρα, τοῦ μεγαλοκάρδου Χιώτη
διαθήκη θαυμαστῆ,
χαῖρε, πλοῦτε τροποδότη,
πλοῦτε σοσιαλιστῆ.

Και νεκρὸς θαρρῶ πῶς θέλεις μες 'στὸν κόσμο ποῦ σπα-
-ἀπ' τὸν τάφο σου να βγῆς, [ράζει
και τὸ δάκρυ του να σβύσῃς, ποῦ 'στὴν πλάκα σου στα-
-σὰν δροσιὰ τῆς χαραυγῆς. [λάζει

Νὰ γεράματα με μούρτα κι' ὄρανα στεφανηφόρα,
κι' ἀναζῆς ὀρθὸς γιὰ πάντα
'στὸν λευκὸν τὸν ἀνδριάντα,
ποῦ λαὸς σοῦ στήνει τῶρα.

Λατρευτὸ προσκυνητῆρι μέσα σ' ἄλλα λαμπερά,
αιωνία τίτοια μνημῆ,
ποῦκανε και τὸν Ζαῆμη
νὰ 'μιλήσῃ μιὰ φορὰ.

Δίχως λίρα
με μιὰ λύρα

τριγυρνῶ ἐξουρδισμένην τροβαδούρου κουρελιῆ
και τὴν σπάζω 'στὸ κεφάλι τοῦ ἑυλέγχου Φασουλή.

'Εφ' ἄρματος μετὰ στολιῆς
Καρνάβαλος ὁ Φασουλιῆς.

'Στῆς δόξης τὸ σαράβαλο
δεξήθη τὸν Καρνάβαλο,
και τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις
ἄς κἀνὴ παρελάσει.

'Ε! Ἐ! τί κόσμος περῶ μουντζούρης
και γλωσσόκοπος και κουκουσουρης,
Ἐ! μεγαλιεῖα μουντζουρωμένα,
Ἐ! Ἐ! βραβεῖα γιὰ σὰς κι' ἐμένα.

'Ε! Καρνάβαλι μούρτα πολλῆς,
Ἐ! Ἐ! Ζαῆμη μουστακαλῆς,
Ἐ! Ἐ! μουστάκι
γιὰ γαϊτανάκι.

'Ε! Ἐ! σοφία μωγγῆ και γῶσις,
Ἐ! Ἐ! πού στέκει
κι' ἄρμονος πλέκει
μεταρροφίσις και Βελτιώσις.